

Arrest

nr. 285 848 van 8 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. ZWART en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 25 september 2020.

1.2. Op 15 december 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 3 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. (...) I. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 17 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Kerala dorp in het district Asadabad van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan had u een kleine kruidenierszaak. In Afghanistan bent u slechts twee jaar naar school geweest. Uw moeder, drie broers en één zus wonen op heden nog tezamen in hetzelfde dorp. Uw ene zus is reeds gehuwd maar woont eveneens in Kerala.

Uw problemen begonnen in het jaar 2018 omwille van het werk dat uw vader deed. Hij werkte sinds 2004 voor de OGA, een intelligentiedienst, samen met de Amerikanen. Hij werkte van 2004 tot 2014 in hun basis te Kunar als hovenier en loodgieter. In 2014 sloot de basis en hij ging mee naar Nangarhar en werkte er tot 2017. Tijdens deze job kwam hij slechts om de twee en een halve maand of zelfs maar om de zes maanden naar huis om dan één dag thuis te blijven. Hij kwam zo weinig naar huis omdat het te gevaarlijk was aangezien veel dorpingen bij de taliban zaten en hem zagen als een spion van de Amerikanen. Op een avond in 2018 belde uw vader naar uw moeder om te zeggen dat hij de volgende nacht naar huis ging komen. Uw gezin was aan het wachten op jullie vader die nacht maar hij daagde niet op. U was ongerust omdat u dacht dat er iets ergs gebeurd was. Jullie konden hem ook niet telefonisch bereiken. De volgende dag ging u naar het huis van T. (...), een collega van uw vader. Het gezin van T. (...) gaf zijn nummer. Vervolgens belde u naar T. (...) om te vragen naar uw vader. T. (...) zei dat uw vader de dag ervoor vertrokken was. U vertelde hem dat hij niet thuisgekomen was en onbereikbaar is. U vertelde wat u gehoord had van T. (...) tegen uw moeder die het op haar beurt tegen haar broer, uw maternale oom, zei. Uw maternale oom nam contact met de dorpingen om te vragen of zij iets wisten van uw vader. Uw maternale oom lichtte eveneens de broers van uw vader in maar deze hebben eigenlijk geen goede band met uw vader. Niemand wist iets over uw vader. De tijd verstreek en drie dagen later kreeg uw moeder een telefoontje van een onbekend persoon. Ze gaf de telefoon aan uw jongere broer I. (...) omdat u op dat moment niet thuis was. De persoon aan de telefoon vertelde tegen I. (...) dat hij jullie vader had en dat ze hem aan het martelen waren. De persoon vroeg vijftigduizend dollar om hem vrij te laten. Als jullie dat niet betaalden gingen ze hem doden zei de man aan de telefoon. Tijdens het telefoontje hoorden jullie uw vader schreeuwen en roepen omdat hij gemarteld werd. Jullie kregen twee dagen de tijd om het geld te regelen. Jullie hadden niet zoveel geld waardoor het niet mogelijk was om dat te betalen. Uw maternale oom lichtte na dit telefoontje de dorpsouderen in en de overheid. Het nummer werd gegeven aan de overheid om het te traceren maar deze deden niks. Twee dagen na het telefoontje werd u opnieuw gebeld. Deze keer sprak uw maternale oom met de man. De man vroeg of de roepies geregeld waren en uw oom vertelde hem van niet omdat jullie niet zoveel geld hadden. Uw oom trachtte de man te overtuigen om uw vader niet te doden omdat hij onschuldig was en kinderen had. Vijftien dagen later werd uw maternale oom gebeld maar het was uw moeder die sprak met de beller. Er werd haar gezegd dat haar echtgenoot gestorven was en dat zijn lijk gevonden kon worden in Badel vallei in Narang regio. Toen uw moeder dit hoorde gaf ze de telefoon aan haar broer om te spreken met de man. Erna gingen uw maternale oom, de dorpsouderen en wat overheidsfunctionarissen naar Badel vallei om het lijk van uw vader op te halen. Zijn lichaam werd gevonden tussen de bergen en was zwaar toegetakeld. Zijn gezicht was niet meer herkenbaar. De dorpsouderen namen het lichaam mee en onderweg naar het dorp kwamen ze in aanraking met de taliban. Er werd gevraagd of er een aanverwant van uw vader bij aanwezig was. Verder zeiden de taliban ook dat niemand mocht deelnemen aan de begrafenis omdat de persoon een ongelovige was en een slaaf van de Amerikanen. De dorpsouderen gingen akkoord waarna ze het lichaam naar het provinciaal ziekenhuis in Kunar brachten om het te laten wassen. 's Nachts werd het lichaam naar uw huis gebracht en daar bleef het voor tien minuten. Uw vader werd in een intieme kring begraven. Anderhalve maand later werd u aangevallen op straat maar u kon weggelopen. Drie maanden later kwam er opnieuw iemand achter u maar u vluchtte naar een huis van mensen die u hielpen.

Toen de man die achter u zat nergens te bespeuren was brachten de familieleden van de vrouw die u hielp u naar huis. Ze vertelden tegen uw moeder wat gebeurd was en uw moeder weende en viel flauw omdat ze last had van suikerziekte. Toen ze terug bij bewustzijn kwam belde ze uw maternale oom om hem te informeren over het incident. De volgende dag kwam uw oom en uw moeder vertelde hem dat haar echtgenoot gedood is en dat ze nu achter haar zoon komen. Ze wilde dat uw oom iets deed om uw leven te redden. Uw oom ging akkoord en regelde een smokkelaar waarna u vertrok uit Afghanistan. Na uw vertrek zijn er af en toe nog twee talibancommandanten naar uw huis gekomen om druk te zetten op uw familie. Ze zeggen dat uw familie aangevraagd had om naar de Verenigde Staten te gaan. Daarnaast zeggen ze ook dat uw vader een slaaf is van de Amerikaanse troepen en een spion is voor hen. Ze vragen daarnaast ook waarom ze u naar het buitenland gestuurd hebben. Ze willen dat u terug naar het dorp gebracht wordt.

In het warm seizoen van 2018 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 25 september 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw vader zijn taskara, een kopie van een werkcertificaat van uw vader, een kopie van een aanbevelingsbrief voor uw vader, foto's van uw vader op zijn werk en de originele enveloppe waarmee deze vanuit Afghanistan naar u werden verzonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde, minderjarige, leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij stelt dat u ouder dan achttien jaar bent. Er werd op 22/02/2021 vastgesteld dat u een minimumleeftijd van 24,4 jaar hebt. Dat u heden nog steeds verklaart geboren te zijn in 2003 (wat u bij binnenkomst in België stelde) (CGVS, p. 5), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, door u maar liefst zes jaar jonger voor te doen dan u bent, tast uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat uw vader werkte voor de Amerikanen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielerlaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielermotieven en voorgewende vrees.

Zo stelde het Commissariaat-generaal onder meer vast dat u er niet in geslaagd bent om consistente verklaringen af te leggen in België. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader werkte tot 2017 (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat uw vader meegenomen werd door de taliban in 2018 toen hij van zijn werk kwam (CGVS, p. 21). Dat u dus verklaart dat hij meegenomen werd toen hij van zijn werk kwam terwijl hij eigenlijk al gestopt was, afgaand op hetgeen u verklaarde bij DVZ, met werken raakt kant noch wel. Er kan immers verwacht worden dat u over dergelijke cruciale elementen coherente en consistente verklaringen aflegt. De ontvoering van uw vader is namelijk gelinkt aan het werk dat hij deed en heeft daarenboven ook nog eens geleid tot zijn dood waardoor zeker verwacht kan worden dat u dergelijke zaken correct kan situeren in de tijd. Uw onvermogen om hierover consistent te zijn doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vader zijn werkperiode, de ontvoering en zijn dood.

Het is daarnaast ook, niet in het allermindst, merkwaardig dat u bij DVZ maar sprak over één incident dat plaatsvond na de dood van uw vader (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, p. 3.5). U gaf namelijk aan tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat er nog twee incidenten plaatsvonden waarbij u betrokken was na uw vader zijn dood (CGVS, p. 21). Met deze tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd maar u verklaarde het eerste incident genoemd te hebben bij DVZ. Vlak erna verklaarde u dat u de zaken moest samenvatten bij DVZ en enkel de hoofdelementen gezegd had (CGVS, p. 23). Deze uitleg is niet bij machte een ander licht te werpen op deze markante incoherentie aangezien pogingen tot aanvallen op u wel effectief hoofdelementen betreffen binnen uw relaas. Dit zijn namelijk hoofdedenen die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. Het was trouwens niet

het eerste incident dat u genoemd had bij DVZ maar het tweede incident. Daarnaast werden de verklaringen aan u voorgelezen in het Pashtou en door u voor waar ondertekend (Administratief dossier

– Vragenlijst CGVS, p. 3). Vanwege het voorgaande kan er allerminst geloof gehecht worden aan het feit dat er twee incidenten plaatsgevonden zouden hebben. Er kan immers verwacht worden dat iemand beide ingrijpende gebeurtenissen ten allen tijde noemt wanneer deze gevraagd wordt om een samenvatting van de feiten te geven, in casu quod non.

Ook uw verklaring bij DVZ over naar wie u gevlucht was toen het incident plaatsvond verschilt met uw verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud. U verklaarde bij DVZ gevlucht te zijn naar het huis van onbekende mensen. U ging er binnen en vroeg hulp aan deze onbekende mensen (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud waren voorgaande, onbekende, mensen u vreemd genoeg niet meer zo onbekend. U verklaarde dat u wegliep naar H. (...) H. (...) zijn huis en daar binnenging. Daar werd u geholpen door zijn vrouw en kinderen (CGVS, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat het onlogisch is dat u het tijdens het persoonlijk onderhoud wel wist maar niet tijdens uw interview bij DVZ. Deze vaststelling doet vermoeden dat u gesleuteld hebt aan uw relaas wat de geloofwaardigheid ervan niet ten goede komt.

Ook uw verklaringen over de wijze waarop de incidenten plaatsvonden en dat de taliban hierachter gezeten zouden hebben kunnen niet overtuigen. Zo houdt het eerst en vooral geen steek dat als ze u werkelijk trachtten te doden dat ze dit zouden doen op dergelijke manier. U gaf namelijk te verstaan dat de overheid maar soms naar uw regio kwam en dat de taliban er dus eigenlijk vrij spel hadden. Sterker nog, sommigen van uw dorpelingen werkten zelfs voor de taliban 's nachts. Verder bleek ook dat sommige dorpelingen niet akkoord gingen met het feit dat uw vader werkte met de Amerikanen. Ze beschuldigden hem er daarom ook van een spion te zijn (CGVS, p. 8, 10, 25). Er kan dus vanuit gegaan worden dat de taliban voldoende steun hadden in uw dorp en de informatie omtrent uw woonplaats makkelijk konden bemachtigen. Mochten ze 's nachts naar uw huis gekomen zijn dan ging niemand hen kunnen of willen tegenhouden. U had daarnaast ook een winkeltje in het dorp waar u zonder enige moeite gevonden kon worden (CGVS, p. 8). Dat ze u echter benaderden in de publieke ruimte waar mogelijks nog andere getuigen waren is onwaarschijnlijk. We spreken hier namelijk over de groepering die Afghanistan in enkele maanden tijd kon overnemen. Hierdoor kan verwacht worden dat ze iets efficiënter te werk zouden gaan dan hoe u het beschrijft.

Dat de taliban na de eerste aanval nog eens enkele maanden lieten voorbijgaan om opnieuw over te gaan tot een aanslag op uw leven houdt ook weinig steek. Zoals eerder gezegd was er niks dat hen tegenhield om u snel te doden. Dat ze er nog zoveel tijd over lieten gaan is tegenstrijdig met het feit dat u een doelwit was van hen (CGVS, p. 25). Op deze manier boden ze u namelijk heel wat tijd om uw vertrek uit Afghanistan geregeld te krijgen na het eerste incident. Verder is het eigenlijk niet duidelijk waarom de taliban u zouden willen doden. U verklaarde dat het is omdat uw vader werkte voor de Amerikanen en ervan beschuldigd werd een spion te zijn (CGVS, p. 25). Het is echter niet omdat uw vader een bedreiging vormde voor de taliban dat u eveneens een bedreiging zou vormen. U was namelijk maar een, quasi, ongeschoold persoon met een kleine winkel in het dorp (CGVS, p. 6, 8). Uit het voorgaande blijkt bovendien dat er weinig geloof gehecht kan worden aan deze incidenten. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u de daders niet kon identificeren waardoor er geen zekerheid over bestaat dat het de taliban waren. U verklaarde namelijk dat het eerste incident plaatsvond op een plek waar personen vaak ontvoerd werden zodat roepies gevraagd konden worden aan de families van het slachtoffer door de dader (CGVS, p. 23). Wie weet was dit bij u ook toevallig zo en hadden de taliban er helemaal niks mee te maken. Bij het tweede incident kon u eveneens niet met zekerheid bevestigen of het een talib was. Zo was de dader zijn gezicht bedekt met een sjaal (CGVS, p. 21). Het is echter vooral ook uw verklaring, over hetgeen de talibs, na uw vertrek, zeiden tegen uw familieleden, die helemaal laat vermoeden dat zij niet achter de incidenten zaten. Zo vroegen ze zich blijkbaar af waarom u naar het buitenland gestuurd bent (CGVS, p. 17). Het is immers vreemd dat de taliban dergelijke vraag zouden stellen wanneer ze u meermaals hebben proberen te doden. Er kan immers verwacht worden in dergelijk scenario dat de taliban zouden weten waarom u naar het buitenland bent gestuurd. Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat voorgaande vaststellingen op fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het mag bovendien ten stelligste verbazen dat u zo weinig kon zeggen over de documenten van uw vader die u aan het begin van het persoonlijk onderhoud neergelegd hebt (CGVS, p. 3-5; Administratief dossier – Groene map). Er kan immers verwacht worden dat een verzoeker weet wat hij neerlegt en ook de inhoud van de documenten kent. Het is echter weinig ernstig te noemen dat dit bij u klaarblijkelijk niet het geval is. Zo kon u alleen maar zeggen dat het een document was dat uw vader kreeg van zijn werkplek. Wanneer hij het kreeg weet u niet. Daarnaast heeft u ook geen idee wat in de brief staat die u neergelegd hebt. U heeft gewoon documenten geregeld omdat uw advocaat u dit vroeg (CGVS, p. 4). Het ontbeert echter alle logica dat u er niet spontaan aan gedacht hebt om uw relaas te onderbouwen door middel van

documenten. Het slaat helemaal nergens op dat u dan documenten vraagt aan uw moeder maar niet weet welke u ontvangen hebt. Uw verklaring dat u dit niet weet omdat u ongeschoold bent kan niet aanvaard worden als geldige reden (CGVS, p. 4). Er zijn immers andere manieren om te weten te komen wat de inhoud van bepaalde documenten is. Er mag namelijk verwacht worden dat iemand die geïnteresseerd is in zijn eigen problemen zou nagaan, vooraleer hij ze neerlegt, wat in de documenten staat. U had ze bijvoorbeeld door iemand anders aan u kunnen laten voorlezen en vertalen. Daarenboven is het wel heel frappant dat één van uw verklaringen niet overeenstemt met de inhoud van het door u neergelegde document. Zo gaf u te verstaan dat uw vader bijna nooit naar huis kwam, slechts één dag om de twee en een halve maand of om de zes maanden (CGVS, p. 7). Dit zijn dus maximaal 5 dagen op een jaar. Echter blijkt uit een aanbevelingsbrief, geschreven door de Amerikanen, die u neerlegde dat hij ongeveer twintig dagen per jaar met zijn familie spendeerde (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). Het hoeft bijgevolg weinig betoog dat de desinteresse die u aan de dag legt de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang brengt.

Over het profiel en de activiteiten van uw vader stelt het Commissariaat-generaal zich trouwens ernstige vragen. Zo is het eerst en vooral niet aannemelijk dat uw vader de 04 unit 'getraind' zou hebben in de basis waar hij gestationeerd was. U verklaarde namelijk dat hij hovenier was en loodgieter, dit zijn ook de zaken die naar voren komen op de door u neergelegde documenten (CGVS, p. 13; Administratief dossier – Groene map, stuk 4 & 5). Dat gewoon burgerpersoneel zoals uw vader werkelijk verantwoordelijk zou zijn voor het trainen van een elite-eenheid is allesbehalve geloofwaardig. Geen enkel document wijst erop dat uw vader dergelijke trainingsrol vervuld zou hebben. Daarnaast zijn uw verklaringen over wie uw vader zagezegd getraind heeft onvoldoende om te kunnen overtuigen. Het is an sich al merkwaardig dat u de 04 en 02 unit noemt maar dan verklaart geen idee te hebben wat deze eenheden deden of wie ze zijn. U durfde niet vragen naar zijn activiteiten omdat het de intelligentiediensten betrof (CGVS, p. 14). Het houdt echter geen steek dat u zou weten dat hij de 04 en 02 unit trainde maar er verder niks vanaf weet. Opnieuw mag verwacht worden dat u informatie ingewonnen zou hebben, in casu quod non. De 04 unit is namelijk een aanvalseenheid/militie van The National Directorate of security (NDS), de Afghaanse intelligentiedienst. De 04 unit valt echter niet binnen de standaard commandostructuur van de NDS maar wordt eigenlijk uitgekozen, opgeleid, uitgerust en aangestuurd door de CIA. Dergelijke milities, zoals de 04 en 02 unit, zijn eerder berucht omdat er vaak sprake was van burgerslachtoffers bij hun operaties (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bij heel wat Afghanen zijn deze, beruchte, units wel bekend. Dat u, de een zoon van iemand die zagezegd dergelijke unit trainde, dit niet weet kan allesbehalve overtuigen.

Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u geen idee heeft voor wat OGA precies staat. U ontweek toen u gevraagd werd voor wat het stond en bleef steeds de afkorting gebruiken wat erop wijst dat u geen idee heeft wat het is (CGVS, p. 14). Na opzoekingswerk blijkt dat OGA staat voor Other Government Agency. Dat is eigenlijk een codenaam voor de CIA. Dat u niet meer toelichtingen kon verschaffen over het voorgaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw vader deze eenheid getraind zou hebben, te meer daar u toch ook een stuk ouder bent dan u zich voordoet en hierdoor verwacht kan worden dat u meer kunt vertellen.

De foto's waarop uw vader te zien zou zijn tijdens zijn functie op zijn werkplek bewijzen niet dat dit om uw vader gaat en dat u hierdoor problemen kende met de taliban. Een foto is slechts een momentopname waarop eender wie kan afgebeeld zijn en die eender waar en door eender wie genomen kan zijn. U kan ook geen foto's van jullie samen voorleggen (CGVS p. 5). In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De door u voorgelegde documenten van uw vader (taskara, werkcertificaat en aanbevelingsbrief door Amerikanen) zijn trouwens fotokopieën waarvan de bewijswaarde relatief is. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 2) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het voorgaande geldt tevens ook voor uw taskara waardoor deze mogelijks niet authentiek is. Bijgevolg volstaat deze niet om de familieband met uw vader aan te tonen.

In lijn met het voorgaande dient ook aangestipt te worden dat er geen enkel concreet bewijs is dat uw vader, ofwel de persoon op de foto, overleden is.

Het is trouwens zeer onlogisch dat uw familie momenteel geen ernstige problemen kent, Temeer de taliban nu de plak zwaaien in Afghanistan. U verklaart wel dat er af en toe eens talibancommandanten langskomen maar blijkbaar is dit zonder enig gevolg. Ze zeggen gewoon dat uw vader een spion was en dat ze willen dat u terug naar het dorp gebracht wordt (CGVS, p. 17). Gelet op uw problemen is het echter niet aannemelijk dat dit de enige problemen zouden zijn die uw familie heeft. Er kan bijvoorbeeld verwacht worden dat ze nu ook uw broer I. (...) zouden vervolgen. Hij was namelijk vijftien jaar op het moment van de feiten wat moet betekenen dat hij momenteel meerderjarig is (CGVS, p. 24). Afgaand op uw verklaringen lijkt dit niet het geval te zijn waardoor nogmaals de vraag rijst waarom u dan wel vervolgd werd in het verleden. Het houdt namelijk geen steek dat uw familie geen serieuze problemen kent en u kon geen logisch antwoord geven op de vraag waarom ze u zouden vervolgen/doden (CGVS, p. 25). Deze vaststelling zet de ongeloofwaardigheid van uw relaas verder in de verf.

Uw verklaringen aangaande het gedrag dat de taliban stelden is eveneens weinig aannemelijk. Zo is het ondenkbaar dat de taliban voor een persoon als uw vader losgeld zouden vragen. U verklaarde namelijk dat hij werkte voor de Amerikanen. Sterker nog, hij werkte zogezegd voor de CIA. Dat de taliban zo iemand als uw vader, een persoon die werkt voor hun nummer één vijand, zouden vrijlaten kan niet overtuigen. Het is namelijk zo dat de Amerikanen en daarmee samenhangend de CIA de hoofdreden was dat de taliban Afghanistan niet in handen kreeg. Daarnaast is het ook niet zo dat de taliban geld nodig hadden. Ze hadden meer dan voldoende steun en inkomsten wat zich uiteindelijk ook geuit heeft in de snelle overname van Afghanistan van zodra de buitenlandse troepen hun troepen begonnen terug te trekken uit Afghanistan.

Dat de taliban daarnaast nog eens dachten dat uw familie werkelijk vijftigduizend dollar opzij had liggen is ongeloofwaardig. Naar Afghaanse standaarden is dit een immens groot bedrag. De taliban zijn trouwens niet zo naïef om te denken, zoals u het zelf verwoordde, dat iemand die werkt voor Amerikanen geld kan vinden onder elke struik (CGVS, p. 22). De taliban dienen geweten te hebben dat uw gezin dergelijk geld niet had. Zo hield u onder meer een simpel winkeltje open om inkomsten te verwerven en jullie hadden, op een huis na, geen eigendommen of gronden.

Niet enkel uw verklaringen omtrent het gedrag dat de taliban stelden zijn merkwaardig te noemen. Zo waren uw verklaringen over het gedrag dat u en uw familie stelden eveneens onlogisch. Zo bleek dat er enkel contact opgenomen werd met een collega van uw vader om te vragen of hij wist waar uw vader was. Dit was één dag nadat hij 's nachts niet thuisgekomen was (CGVS, p. 22). Na het telefoontje van de onbekende persoon die zei dat ze uw vader hadden werd er niet aan gedacht om zijn werk te contacteren (CGVS, p. 22). Nochtans dient u erop gewezen te worden dat als er één instantie was die uw vader werkelijk ging kunnen helpen dat het wel de CIA was. Ze zouden vermoedelijk wel iets ondernomen hebben als uw vader werkelijk samenwerkte met hen en de 02 unit trainde. Normaal gesproken heeft zo iemand informatie die beter niet gedeeld kan worden met de vijand.

Dat jullie na het eerste telefoontje de overheid ingelicht zouden hebben klinkt logisch. Er kan immers verwacht worden dat er actie ondernomen wordt wanneer zoiets gebeurt. Het is echter onlogisch dat er na het tweede telefoontje niks meer van actie genomen werd. Toen zaten er namelijk vijftien dagen tussen vooraleer jullie nogmaals opgebeld werden om te horen dat uw vader dood was. Op dat punt wisten jullie namelijk ook al dat de overheid niks deed. Dat jullie toen geen manier zochten om uw vader terug te krijgen ontbeert alle logica (CGVS, p. 20). Er kan immers verwacht worden dat jullie dan zeker eens naar zijn werkplek zouden gaan om de situatie bij zijn werkgever aan te kaarten. In Afghanistan is het ook mogelijk om een Jirga te laten organiseren om te bemiddelen tussen uw vader en de taliban. De kans dat het wat ging uitmaken is misschien gering maar het lijkt voor de hand liggend dat jullie dit toch zouden geprobeerd hebben indien wat u vertelt waar zou zijn, quod non. Er mag immers verwacht worden dat een verzoeker pogingen tot actie blijft ondernemen totdat alle beschikbare middelen uitgeput zijn, in casu quod non. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat dit gebrek aan initiatief allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 10). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u landen zoals Griekenland, Italië en Frankrijk bent gepasseerd (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32; CGVS, p. 24) zonder een VIB in te dienen. In Kroatië heeft u zelf vingerafdrukken afgestaan (CGVS, p. 19) wat aantoonde dat u de kans kreeg om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet

dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door uw voorgehouden leeftijd en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient daarom te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het overige document dat u neergelegd hebt, zijnde de enveloppe waarmee de documenten naar u toegestuurd werden, kan bovenstaande bevindingen niet ombuigen. De enveloppe is slechts een indicatie van uw herkomst wat op heden niet betwist wordt. De andere documenten werden reeds besproken (zie supra)

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde

persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel

Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-

economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het

banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: 'EVRM'), artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: 'Vluchtelingenverdrag'), artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dit kader citeert verzoeker vooreerst de aangehaalde rechtsregels. Vervolgens gaat hij in op de motieven van de bestreden beslissing. Hij vat dit betoog aan door te stellen dat zijn moeder en twee broers in de Verenigde Staten van Amerika (hierna: 'Verenigde Staten') wonen (stuk 3). Hij betoogt dat op grond van het feit dat zijn familieleden beschermd worden door de Verenigde Staten vermoed kan worden dat zijn vader inderdaad voor de Verenigde Staten heeft gewerkt. Ook stelt hij dat hij lange tijd in België heeft geleefd waardoor hij als een ongelovige zal worden gezien bij terugkeer naar Afghanistan. Zijn leven zou hierdoor in gevaar zijn, hetgeen verzoeker staft door een citaat uit de Koran. Verder verwijst verzoeker naar UNHCR informatie gepubliceerd op 6 augustus 2013. Tevens geeft verzoeker een uiteenzetting over doctrine en rechtspraak omtrent het gunnen van het voordeel van de twijfel.

Vervolgens vat verzoeker zijn betoog met betrekking tot de subsidiaire bescherming aan door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te citeren. Hij stelt dat de situatie in Afghanistan onstabiel en chaotisch is en dat deze is verslechterd sinds de terugtrekking van de internationale strijdkrachten in augustus 2021. Hierbij verwijst hij naar enkele mediaberichten die de (voormalige) staatssecretaris voor asiel- en migratie, het CGVS en de UNHCR destijds de wereld in stuurden. Voorts wijst verzoeker, onder verwijzing naar enkele persartikels erop dat de beloften van de taliban met betrekking tot amnestie en vrede met scepsis onthaald worden. Ook wijst verzoeker op enkele aanslagen en de aanwezigheid van Islamitische staat en Al-Qaida in Afghanistan. Verzoeker meent dan ook dat hij gezien de verslechterde situatie absoluut niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Daarbij verwijst verzoeker ook naar het reisadvies dat op 28 maart 2022 op de webpagina van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking terug te vinden was en stelt dat als men ervan mag uitgaan dat het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen het onmogelijk is voor hem om er te leven.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1), een bewijs van juridische bijstand (stuk 2) en foto's van 'US Employment Authorization' kaarten van zijn moeder en broers (stuk 3).

3. Nota verwerende partij

3.1. Verwerende partij legt op 19 april 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift.

3.2. Door middel van een brief van 2 mei 2022 maakt verzoeker uitdrukkelijk bezwaar tegen de vraag tot behandeling van het beroep via een louter schriftelijke procedure.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 6 februari 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (8) EUAA COI "Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en (9) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>.

4.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer d.d. 15 februari 2023 waarin hij volgende nieuwe elementen ter kennis brengt: (1) foto's van de identiteitskaarten van zijn moeder, zus en broers (stuk 1), (2) het adres van zijn familie in de Verenigde Staten, (3) schoolattesten van zijn broers (stuk 2), (4) het Nansen rapport 'Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer' van 18 oktober 2022 (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICO'S-BIJ-TERUGKEER-1.pdf>) en (5) een VRT nws artikel omtrent de straffen opgelegd door de taliban.

5. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

7.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming legt hij zijn originele taskara neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt vast dat als dusdanig de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt door verwerende

partij betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Kerala in het district Asadabad van de provincie Kunar.

7.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen was verzoekers vader werkzaam voor de troepen van de Verenigde Staten in Afghanistan. Wegens deze job kwam verzoekers vader slechts om de twee en tweeënhalve maanden of zelfs maar om de zes maanden naar huis. Op een avond in 2018 belde verzoekers vader naar verzoekers moeder om te laten weten dat hij de volgende dag thuis zou zijn, maar hij kwam de volgende dag niet naar huis en was ook niet telefonisch bereikbaar. De dag nadat zijn vader zou moeten zijn aangekomen contacteerde verzoeker T., een collega van zijn vader. Deze wist te vertellen dat verzoekers vader de dag ervoor van zijn werk betrokken was. Er werd rondgevraagd, maar niemand wist iets over verzoekers vader. Drie dagen later werd verzoekers familie gecontacteerd door een onbekend persoon. De persoon vertelde dat verzoekers vader vastgehouden en gefolterd werd en vroeg 50000 dollar aan losgeld. Indien er niet binnen twee dagen betaald werd, liet de persoon weten, zou verzoekers vader vermoord worden. Verzoekers maternale oom lichtte de overheid en de dorpsoudsten in van deze oproep. Twee dagen later werd verzoekers familie terug gebeld. Verzoekers maternale oom nam de telefoon op en antwoordde dat ze het geld niet konden regelen. Vijftien dagen later werd er een derde keer gebeld. Er werd gemeld dat het lichaam van verzoekers vader gevonden kon worden in de Badel vallei. Het lichaam werd daar gevonden door verzoekers maternale oom, enkele dorpsoudsten en overheidsfunctionarissen. Onderweg terug werden deze door talibanleden gewaarschuwd dat er niemand aanwezig mocht zijn op de begrafenis van verzoekers vader. Hierop werd zijn vader met een korte ceremonie en in intieme kring begraven. Anderhalve maand later werd verzoeker op straat aangevallen, maar kon hij weggelopen. Drie maanden later kwam er weer iemand achter hem aan op straat, maar wist hij weer weg te komen door een huis binnen te gaan waar hij werd geholpen. Toen verzoeker dit aan zijn moeder vertelde vroeg zij aan haar broer om verzoekers vertrek uit Afghanistan te regelen. Na verzoekers vertrek kwamen er nog enkele keren talibanleden langs. In geval van terugkeer vreest verzoeker te worden vermoord door de taliban.

7.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoekers verklaringen, het verzoekschrift, de aanvullende nota's, de beschikbare landeninformatie, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Kerala niet aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat ernstige vragen rijzen met betrekking tot het profiel en de activiteiten van verzoekers vader, en in het bijzonder dat hij de 04 Unit zou getraind hebben in de basis waar hij werkte, gelet op zijn verklaringen hierover en de stukken die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming neerlegde bij verwerende partij.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers verklaringen over de activiteiten van zijn vader weinig overtuigend zijn en niet stroken met de landeninformatie die door verwerende partij werd toegevoegd over de eenheid waarvoor hij zou gewerkt hebben. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Over het profiel en de activiteiten van uw vader stelt het Commissariaat-generaal zich trouwens ernstige vragen. Zo is het eerst en vooral niet aannemelijk dat uw vader de 04 unit ‘getraind’ zou hebben in de basis waar hij gestationeerd was. U verklaarde namelijk dat hij hovenier was en loodgieter, dit zijn ook de zaken die naar voren komen op de door u neergelegde documenten (CGVS, p. 13; Administratief dossier – Groene map, stuk 4 & 5). Dat gewoon burgerpersoneel zoals uw vader werkelijk verantwoordelijk zou zijn voor het trainen van een elite-eenheid is allesbehalve geloofwaardig. Geen enkel document wijst erop dat uw vader dergelijke trainingsrol vervuld zou hebben. Daarnaast zijn uw verklaringen over wie uw vader zagezegd getraind heeft onvoldoende om te kunnen overtuigen. Het is an sich al merkwaardig dat u de 04 en 02 unit noemt maar dan verklaart geen idee te hebben wat deze eenheden deden of wie ze zijn. U durfde niet vragen naar zijn activiteiten omdat het de intelligentiediensten betrof (CGVS, p. 14). Het houdt echter geen steek dat u zou weten dat hij de 04 en 02 unit trainde maar er verder niks vanaf weet. (...) De 04 unit is namelijk een aanvalseenheid/militie van The National Directorate of security (NDS), de Afgaanse intelligentiedienst. De 04 unit valt echter niet binnen de standaard commandostructuur van de NDS maar wordt eigenlijk uitgekozen, opgeleid, uitgerust en aangestuurd door de CIA. Dergelijke milities, zoals de 04 en 02 unit, zijn eerder berucht omdat er vaak sprake was van burgerslachtoffers bij hun operaties (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Bij heel wat Afghanen zijn deze, beruchte, units wel bekend. Dat u, de een zoon van iemand die zagezegd dergelijke unit trainde, dit niet weet kan allesbehalve overtuigen.*

Het mag bovendien ook ten stelligste verbazen dat u geen idee heeft voor wat OGA precies staat. U ontweek toen u gevraagd werd voor wat het stond en bleef steeds de afkorting gebruiken wat erop wijst

dat u geen idee heeft wat het is (CGVS, p. 14). Na opzoekingswerk blijkt dat OGA staat voor Other Government Agency. Dat is eigenlijk een codenaam voor de CIA. Dat u niet meer toelichtingen kon verschaffen over het voorgaande doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat uw vader deze eenheid getraind zou hebben, te meer daar u toch ook een stuk ouder bent dan u zich voordoet en hierdoor verwacht kan worden dat u meer kunt vertellen.” Verwerende partij motiveert gezien de inhoud van het administratief dossier en de bijgebrachte landeninformatie (“CIA-backed strike force units in Afghanistan”, 21 oktober 2019 en Kate Clark, “CIA-proxy militias, CIA-drones in Afghanistan: “Hunt and kill” déjà vu”, 27 oktober 2017) op pertinente en correcte gronden dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de specifieke taken die zijn vader zou uitgeoefend hebben in dienst van de Verenigde Staten. Het is immers ongeloofwaardig dat de hovenier en loodgieter eveneens zou moeten inspringen om trainingen te geven aan een elite-eenheid binnen de NDS. Hetzelfde geldt met betrekking tot de motieven van verwerende partij omtrent verzoekers kennis over de voorgehouden werkgever van zijn vader. Unit 04 en 02 blijken immers berucht te zijn geweest waardoor verwacht mag worden dat, indien verzoekers vader hier daadwerkelijk bij werkte, en hierdoor geviseerd zou worden, hij hieromtrent meer informatie zou hebben of zich hierover verder zou informeren, nu de kern van zijn vluchtmotieven erin bestaat dat hij zou geviseerd zijn omwille van het werk van zijn vader.

De door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot het werk en activiteiten van verzoekers vader (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 3-5) zijn niet van aard om de ernstige twijfels rond het voorgehouden profiel van verzoekers vader als voormalig medewerker van de Amerikanen weg te nemen. Uit de foto's kan niet worden opgemaakt waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden genomen, laat staan dat zij op een militaire basis zouden genomen zijn. Dergelijke foto's, kopieën bovendien, zeggen dan ook niets over het beroep van de persoon die er op staat afgebeeld. Met betrekking tot het werkcertificaat en de aanbevelingsbrief die werd neergelegd, stelt de Raad vast dat deze dateren van 2012, respectievelijk 2014, en dus lang voor de beweerde vervolgingsfeiten in 2018, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader na 2014 in Nangarhar werkte tot 2017. Van de werkzaamheden van verzoekers vader na 2017 ligt verder geen enkel document neer. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat uit het werkcertificaat en aanbevelingsbrief evenmin kan afgeleid worden dat het daadwerkelijk om verzoekers vader zou gaan, nu niet kan worden vastgesteld om welke S.A. het gaat. De documenten met betrekking tot verzoekers vader, met inbegrip van zijn taskara, zijn kopieën waarvan de bewijswaarde gering is, nu de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Daarbij stelt de Raad op grond van de COI Focus “Afghanistan: Corruptie en documentfraude” p. 26 van 14 januari 2021, bevat in het administratief dossier, vast dat taskara's zeer fraudegevoelige documenten zijn waardoor deze dan ook in ieder geval weinig bewijswaarde hebben.

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd met betrekking tot de beoordeling door verwerende partij van de door hem neergelegde documenten.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering van zijn vader door de taliban niet geloofwaardig zijn. Deze verklaringen bevatten immers verschillende elementen die minstens zeer onwaarschijnlijk zijn in het licht van de door verzoeker geschetste context. In de bestreden beslissing wordt hierbij onder meer op goede gronden overwogen dat:

(i) het zeer onlogisch is dat verzoekers familie momenteel geen ernstige problemen kent, behalve dat de taliban af en toe eens langs komen en zich ertoe beperken dat verzoekers vader een spion was en willen dat verzoeker terug komt en het niet aannemelijk is dat verzoeker als enige in de familie problemen zou hebben en zijn ondertussen meerderjarige broer I. niet.

(ii) verzoekers verklaring dat de taliban losgeld vroegen voor zijn vader niet geloofwaardig is gezien diens voorgehouden profiel als iemand die met de CIA, vijand nummer één van de taliban, meewerkte nu niet kan overtuigen dat de taliban bereid zouden zijn zo iemand vrij te laten. Daarbij stelt de Raad bijkomend vast dat uit de EUAA ‘Country Guidance Afghanistan’ p. 58 van januari 2023 blijkt dat de gedragscode van de taliban de executie van medewerkers van buitenlandse troepen oplegde;

(iii) verzoekers verklaringen over de handelswijze van zijn familie na de ontvoering van zijn vader niet logisch is, nu hij volgens zijn verklaringen wel contact werd opgenomen met een collega van zijn vader maar niet met de eenheid, die verbonden was met de CIA, en het dat onlogisch is dat na het tweede telefoontje geen enkele actie werd ondernomen en zou kunnen verwacht worden dat de eenheid waar zijn vader werkte, zou worden gecontacteerd en dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers familie geen enkel direct contact zou hebben opgenomen met de eenheid van verzoekers vader na diens ontvoering. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie na de ontvoering contact zou opgenomen hebben met een collega van de vader, de dorpsouderen en de Afghaanse overheid (notities PO, 20-22). Echter blijkt nergens uit dat de eenheid van verzoekers vader die waarschijnlijk hulp had kunnen bieden, werd gecontacteerd.

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen omstandig worden gemotiveerd in de bestreden beslissing en steun vinden in het administratief dossier en dat deze op geen enkele wijze concreet worden betwist in het verzoekschrift.

Verzoeker weerlegt voorgaande motieven niet waar hij betoogt dat hij het verblijf van zijn moeder en broers in de Verenigde Staten aantoont en dat hij vervolging dient te vrezen in Afghanistan wegens het werk van zijn vader. Verzoeker verwijst daarbij naar de documenten die hij bij het verzoekschrift neerlegt, met name foto's van de 'US Employment Authorization' kaarten van zijn moeder en broers (verzoekschrift, stuk 3). In dit kader stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook maar enigszins liet uitschijnen dat zijn moeder en broers in de Verenigde Staten verbleven. Dit is hoogst merkwaardig gezien de verblijfskaarten waar verzoeker dit betoog op stoelt, geldig waren vanaf 26 september 2021 en verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 december 2021 verklaarde dat hij anderhalve maand daarvoor contact had met zijn moeder (stuk 3 bij het verzoekschrift; notities PO, p. 17). Er valt niet in te zien waarom verzoeker niet vermeldde dat zijn moeder en broers in de Verenigde Staten waren, indien dit toen daadwerkelijk reeds het geval was, nu kan aangenomen worden dat zijn moeder dergelijke ingrijpende verandering van hun situatie zou gemeld hebben aan verzoeker. Daarenboven stelt de Raad vast, zoals terecht aangestipt door verwerende partij ter terechtzitting, dat op grond van de door verzoeker neergelegde kopieën van verblijfskaarten en schoolcertificaten niet afgeleid kan worden om welke reden de betrokken personen een "*employment authorisation*" in de Verenigde Staten zouden hebben verkregen. Uit deze documenten kan in elk geval niet afgeleid worden dat de Verenigde Staten aan de familie van verzoeker internationale bescherming zouden geboden hebben, noch dat dit volstaat om er van uit te gaan dat verzoekers vader voor de Verenigde Staten heeft gewerkt, in tegenstelling tot wat verzoeker summier betoogt in het verzoekschrift. Uit deze documenten blijkt niet dat de betrokken personen een verblijfsrecht zouden hebben verkregen omwille van de voormalige activiteiten van verzoekers vader. Evenmin kan uit deze kopieën blijken dat hij de zoon is van een (ex-) medewerker van de Verenigde Staten. Het zelfde geldt voor de kopieën van de identiteitskaarten van zijn moeder, zus en zijn twee broers en de schoolattesten van zijn broers die hij aanvullende nota voorlegt. Vooreerst stelt de Raad vast het dat het om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en bijgevolg weinig bewijswaarde hebben. In dit verband stelt de Raad ook vast dat de kopie van de Afghaanse identiteitskaart van verzoekers moeder als uitgifte datum 11/12/2022 heeft en dus lang na de machtsovername door de taliban, en verder ook niet wordt toegelicht waar en hoe deze documenten werden bekomen en herhaalt dat uit de landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse taskara's en identiteitsdocumenten zeer gering is. Verder stelt de Raad vast dat wat betreft de schoolattesten twee van deze documenten *quasi* onleesbaar zijn en dat uit de twee andere documenten, enkel kan blijken dat de erop vermelde personen een intensieve cursus Engels hebben gevolgd in december 2022. Waar verzoeker nog ter terechtzitting stelt dat zijn persoonlijk onderhoud werd gehouden voor de machtsovername en hij pas daarna vernam dat zijn moeder via Duitsland naar de Verenigde Staten is gegaan, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond op 15 december 2021 en dus wel degelijk na de machtsovername zodat hiermee evenmin een verklaring voorligt waarom hij het verblijf van zijn familie in de Verenigde Staten niet toen reeds vermeldde.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen meerdere tegenstrijdigheden, incoherenties en merkwaardigheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Hieromtrent worden in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker met betrekking tot zijn leeftijd ongeloofwaardige verklaringen deed. Verzoeker verklaarde immers ten overstaan van de DVZ geboren te zijn in 2003. Daarentegen werd door middel van een leeftijdsonderzoek vastgesteld dat verzoeker op 22 februari 2021 een minimumleeftijd van 24,4 jaar toegeschreven kon worden. Hetgeen zou betekenen dat hij in 1997 zou zijn geboren wat zes jaar eerder is dan hij verklaarde bij de DVZ;

(ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de incidenten met de taliban die hij nog gekend zou hebben na het overlijden van zijn vader. Bij de DVZ verklaarde hij immers dat hij slechts één maal werd lastiggevallen door de taliban, terwijl hij ten overstaan van het CGVS blijk gaf dat er twee zulke incidenten zouden hebben plaatsgevonden (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.5; notities PO, p. 21 & 23);

(iii) verzoeker met betrekking tot het incident met de taliban dat hij wel bij de DVZ aanhaalde, stelde dat hij vluchtte naar het huis van onbekende mensen terwijl hij later bij het CGVS verklaarde dat hij tijdens dit incident vluchtte naar het huis van H. H. (administratief dossier, vragenlijst CGVS, punt 3.5; notities PO, p. 21). Dat verzoeker aanvankelijk stelde dat hij bij onbekenden ging schuilen en deze later toch bij naam

noemt is niet logisch en doet vermoeden dat verzoeker gesleuteld heeft aan zijn relaas wat de geloofwaardigheid ervan niet ten goede komt;

(iv) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden aanvaringen met de taliban en de wijze waarop ze tewerk zouden gegaan zijn niet kunnen overtuigen. Verzoeker gaf immers aan dat de overheid niet vaak naar het dorp kwam, de taliban relatief veel medestanders hadden in het dorp en sommige dorpelingen niet akkoord gingen met het feit dat verzoekers vader voor de Amerikanen werkte (notities PO, p. 8 & 10); zodat ze genoeg informatie hadden om zijn woonplaats te achterhalen en het niet aannemelijk is dat zij hem in de publieke ruimte zouden benaderen. Verder is het niet geloofwaardig dat de taliban twee tot drie maanden zouden wachten tussen hun pogingen om verzoeker te belagen (notities PO, p. 23) aangezien dit verzoeker de tijd gaf om maatregelen te treffen om te vluchten en is niet duidelijk waarom de taliban verzoeker, een *quasi* ongeschoold persoon met een kleine winkel zouden willen doden; (v) verzoeker opvallend weinig informatie kon geven over de documenten die hij zelf neerlegde (notities PO, p. 3-5) en dit niet kan worden verklaard door het feit dat hij ongeschoold zou zijn, nu kan verwacht worden van verzoeker dat hij probeert te weten te komen wat er in de documenten staat die hij voorlegt met betrekking tot zijn vrees voor vervolging en deze kan duiden (notities PO, p. 4);

(vi) verzoekers relaas tegengesproken wordt door de inhoud van de aanbevelingsbrief die hij heeft neergelegd. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader slechts om de twee of soms zelf zes maanden thuiskwam telkens voor een dag (notities PO, p. 7). Hetgeen zou betekenen dat deze maximaal 6 dagen per jaar thuis was en waarschijnlijk zelfs minder. Daarentegen wordt op de aanbevelingsbrief expliciet vermeld dat verzoekers vader ongeveer 20 dagen per jaar met zijn familie zou doorbrengen (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4);

(vii) verzoekers verklaring dat zijn familie 50000 dollar aan losgeld gevraagd werd niet geloofwaardig is (notities PO, p. 20) aangezien dit naar Afghaanse standaarden immers een enorm bedrag is waarvan de taliban nooit redelijk konden verwachten dat verzoekers familie deze ter beschikking had. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat de taliban, waarvan verwacht kan worden dat ze toch enige elementaire kennis hebben over hun vijand, zou geloven dat alle medewerkers van de Verenigde Staten "*geld vinden onder elke stuk*" zoals verzoeker voorhoudt (notities PO, p. 22).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De Raad stelt vast dat verzoeker geen poging onderneemt om deze motieven te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Deze blijven dan ook onverkort overeind.

Voorgaande vaststellingen volstaan reeds om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen die zouden voortvloeien uit problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

7.5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan aangezien hij sinds een lange periode in België verblijft waardoor hij in Afghanistan als een 'ongelovige' zal worden gezien. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker in dit verband ook naar de Nansen Note van 18 oktober 2022. De Raad stelt hierbij het volgende vast.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking

tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan

en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij aankomst weliswaar verklaarde dat hij minderjarig was, maar dat op basis van een leeftijdstest werd vastgesteld dat verzoeker op datum van 22 februari 2021 een minimumleeftijd van 24,4 jaar heeft (zie administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij van 1 maart 2021) en dat hij verklaart in 2018 uit Afghanistan vertrokken te zijn, zodat verzoeker bij vertrek meerderjarig was en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad. Verder reikt verzoeker ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is in de zin dat bij hem sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit dat niet van hem kan worden verwacht dat hij deze opgeeft.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aanreikt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Door louter in zijn aanvullende nota te verwijzen naar algemene landeninformatie, met name een Nansen rapport en een artikel van VRT nws, en zijn verblijf in België, maakt verzoeker, die ongeveer drie jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, verder niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde aangetast of besmet door westerse waarden of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden en daarom een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Met zijn algemeen betoog maakt verzoeker, die verklaarde praktiserend moslim en soenniet te zijn (notities PO, p. 11), evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer als ongelovige zal worden beschouwd.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd, noch dat hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de thans vigerende regels en gebruiken in de Afghaanse samenleving.

7.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

8.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Waar verzoeker verwijst naar persberichten uit augustus 2021, wijst de Raad erop dat zoals blijkt uit voorgaande analyse het geweldsniveau in Afghanistan sinds de machtsovername in augustus 2021 significant is gedaald. In zoverre deze berichten betrekking hebben op de periode rond de machtsovername kunnen zij bovenstaande analyse die is gebaseerd op recentere bronnen niet dienstig weerleggen. Ook verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse zaken van 28 maart 2022 kan niet volstaan om te besluiten dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn. Daargelaten dat dergelijke adviezen worden opgesteld om Belgen die naar Afghanistan zouden willen reizen te informeren en niet ter ondersteuning van de beoordeling van internationale beschermingsverzoeken, wordt in dit reisadvies enkel bevestigd dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden in Afghanistan, dat er een zeer hoge dreiging is van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders en dat ontvoeringen van buitenlanders plaatsvinden. Het reisadvies bevat evenwel geen specifieke informatie met betrekking tot de verschillende factoren die worden in aanmerking genomen bij het beoordelen van het niveau van willekeurig geweld in het licht van de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch met betrekking tot de specifieke situatie in verzoekers regio van herkomst, de provincie Kunar. Het door verzoeker geciteerde reisadvies bevestigt dat er nog steeds veiligheidsincidenten zijn in Afghanistan, wat niet wordt betwist. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan, dan wel zijn regio van herkomst dermate hoog zou zijn dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De door verzoeker aangehaalde landeninformatie is bijgevolg niet van aard om te doen besluiten dat bovenstaande analyse met betrekking tot het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, niet langer accuraat zou zijn.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Kunar, dat laag is, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

9. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat de eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven waarborgt, *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Evenmin duid verzoeker hoe artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of het voorzichtigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen en dit beginsel niet op dienstige wijze aangevoerd.

10. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker de ontvoering door de taliban en ontsnapping hiervan van zijn vader niet aannemelijk maakt en dat hij in zijn regio van herkomst geen risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET